

pro facto

Evaluatie Wet positie en toezicht advocatuur
Managementsamenvatting

Groningen, 5 augustus 2020

www.pro-facto.nl

Ossenmarkt 5
9712 NZ Groningen

profacto@pro-facto.nl
050 313 98 53

Colofon

Het onderzoek is – in opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC) – uitgevoerd door Pro Facto, bureau voor bestuurskundig en juridisch onderzoek, advies en onderwijs, en de vakgroep Staatsrecht, Bestuursrecht en Bestuurskunde van de Rijksuniversiteit Groningen.

Projectleider: prof. dr. Heinrich Winter
Onderzoekers: mr. dr. Rianne Herregodts, mr. Erwin Krol en mr. Attie Schout

Begeleidingscommissie: em. prof. mr. G.J. Veerman (voorzitter), mr. J.H. Brouwer, dr. M. Visser, S.L. Jobse (tot april 2020), N. Albayrak (vanaf april 2020), mr. E.C. van Ginkel

© 2020 WODC. Auteursrechten voorbehouden.

Managementsamenvatting

Aanleiding en onderzoeksanpak

De advocatuur vervult een belangrijke en bijzondere rol en positie in de rechtsstaat. In de Advocatenwet (Aw) is de bijzondere positie van de advocaat wettelijk geborgd. Uit verschillende adviezen en onderzoeksrapporten eind vorige en begin deze eeuw bleek dat het toezicht onvoldoende was en modernisering en verbetering behoefde, mede vanwege de groei van de advocatuur en de toenemende internationalisering in de afgelopen decennia. Deze constatering heeft uiteindelijk na een complex wetgevingsproces geleid tot de *Wet van 1 oktober 2014 tot aanpassing van de Advocatenwet en enige andere wetten in verband met de positie van de advocatuur in de rechtsorde en herziening van het toezicht op advocaten* (Wet positie en toezicht advocatuur, Wpta), waarmee per 1 januari 2015 de Aw en enige andere wetten zijn gewijzigd.

De kern van de wetswijziging heeft betrekking op de herziening van het toezichtstelsel. De Wpta voorziet daarnaast in de codificatie van de kernwaarden als toetsingskader voor de beroepsuitoefening door advocaten, een beperkte aanpassing van het tuchtrecht en enkele andere wijzigingen.

De hoofdvraag van het onderzoek luidt als volgt:

Functioneert het door de Wet positie en toezicht advocatuur geïntroduceerde stelsel van toezicht overeenkomstig zijn doelstellingen, hoe werken de overige wetswijzigingen, waaronder het tuchtrecht, en leveren die een bijdrage aan de kwaliteit van de advocatuur?

Om de hoofdvraag te kunnen beantwoorden zijn drie deelonderzoeken uitgevoerd:

1. Reconstructie beleidstheorie
2. Procesevaluatie
3. Doelbereikingsevaluatie

Voor het onderzoek is een literatuur- en documentstudie uitgevoerd, zijn interviews met veertig sleutelinformanten afgenomen, heeft een jurisprudentieonderzoek plaatsgevonden en is door middel van een digitale enquête getracht een beeld te krijgen van de werking van

het toezicht en het tuchtrecht zoals dat wordt ervaren door advocaten. De conceptconclusies en aanbevelingen zijn voorgelegd aan een expertmeeting.

Beleidsreconstructie

Aanleiding

Belangrijkste aanleiding voor de Wpta was dat een aantal onderzoeken eind vorige en begin deze eeuw de wetgever – gesteund door de NOvA – de noodzaak voelde om het toezicht op de advocatuur te moderniseren en verbeteren. Het toezichtsstelsel zou bij verschillende ontwikkelingen in de advocatuur, zoals de vergroting van de beroepsgroep en toenemende internationalisering, zijn achtergebleven, zo komt onder meer naar voren uit het WRR-rapport *De toekomst van de nationale rechtsstaat* uit 2005. Bovendien riep ook de commissie-Van Wijmen in 2006 op om het toezicht, klacht- en tuchtrecht te hervormen in het belang van de consument/rechtszoekende. Mede in het licht van deze rapporten kwam de regering tot de overtuiging dat het toezicht in een sterke beslotenheid werd uitgeoefend, moeizaam kenbaar was, vooral reactief van karakter was en dat de onafhankelijkheid van het toezicht onvoldoende was verzekerd. Dit vormde aanleiding om na te denken over de modernisering van het toezichtsstelsel. Deze aanleiding hiertoe werd verder versterkt vanwege de constatering van de parlementaire werkgroep-Joldersma in 2008 dat zich binnen de juridische beroepsgroepen incidenten hadden voorgedaan, zoals betrokkenheid van notarissen bij malafide vastgoedtransacties en het gebruik van derdenrekeningen door advocaten voor andere doeleinden dan bedoeld. Ook de beroepsorganisatie voor de advocatuur, de Nederlandse Orde van Advocaten (NOvA), zag de noodzaak in om het toezicht op de advocatuur te verbeteren en had uit eigen initiatief Docters van Leeuwen opdracht gegeven om te komen tot een analyse van de knelpunten en verbetervoorstellen.

De wetgever en de NOvA waren eensgezind over de noodzaak tot herziening van het toezichtsstelsel, waarbij het stelsel zou worden versterkt, geprofessionaliseerd en gemoderniseerd. De vraag welke middelen hiervoor ingezet moeten worden heeft tot veel debat geleid. Met name de instelling van een college van toezicht (CvT) met door de Kroon benoemde leden, welke – in plaats van de deken – verantwoordelijk zou worden voor het uitoefenen van toezicht op de advocatuur riep hevige weerstand op. Deze weerstand kwam vooral voort uit de zorg dat de bijzondere positie van de beroepsgroep op onvoldoende geborgd zou zijn: het (overheids)toezicht zou te dicht op de advocatuur komen te staan. Uiteindelijk bleek de minister bereid het wetsvoorstel aan te passen, waarbij het CvT de rol van systeemtoezichthouder kreeg en de deken aangewezen werd als wettelijk toezichthouder op de naleving van de Aw en de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft). Het aangepaste voorstel kon op draagvlak rekenen in zowel het parlement als bij de NOvA.

Instrumenten

Belangrijkste elementen van het nieuwe toezichtsstelsel zijn dat het toezicht op de naleving van de Aw en de Wwft door advocaten bij de lokale deken komt te liggen die de beschikking krijgt over het toezichtinstrumentarium van de Awb. Het CvT gaat als nieuw orgaan systeemtoezicht houden op de toezichthoudende taken van de lokale deken.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever de volgende eisen stelt aan een goed werkend toezicht op de advocatuur: het toezichtsstelsel – met als belangrijkste actoren de deken en het CvT – dient onafhankelijk, transparant, uniform en effectief te zijn. Deze eisen sluiten aan bij de zes principes van ‘goed toezicht’ uit de *Tweede Kaderstellende visie op Toezicht*. Voor een deel zijn deze eisen uitgewerkt in wettelijke bepalingen.

Doelen

De doelen van de Wpta zijn als volgt gereconstrueerd aan de hand van de wetsgeschiedenis. De herziening van het toezicht moet leiden tot een evenwichtig en modern stelsel van toezicht dat voldoet aan de bovengenoemde eisen onafhankelijkheid, transparantie, uniformiteit en effectiviteit (doel). Samen met de codificatie van de kernwaarden zou dit toezichtsstelsel moeten bijdragen aan de kwaliteit en de integriteit van en het vertrouwen in de advocatuur (tussendoel). Dit leidt tot slot tot het hoogstgelegen doel, namelijk het komen tot een goede rechtsbedeling. De wetgever heeft deze doelen niet geoperationaliseerd en slechts van een beperkte uitleg voorzien. Dit bemoeilijkt de uitvoering van de doelbereiksevaluatie, zeker omdat niet helder is aangegeven waarop het streven van de wetgever concreet gericht is.

Procesevaluatie

In het kader van de procesevaluatie is nagegaan tot welke wijzigingen in de praktijk de wetwijziging aanleiding heeft gegeven. De procesevaluatie spitst zich toe op de governancestructuur van het toezichtsstelsel, de werking van het dekontoezicht en systeemtoezicht in de praktijk en het functioneren van het tuchtrecht.

Governancestructuur

Uit de beschrijving (hoofdstuk 3) en de analyse (hoofdstuk 6) blijkt dat er sprake is van een ingewikkeld stelsel van verschillende actoren die voor een deel zorgen voor de noodzakelijke *checks and balances* binnen het stelsel. De positie van verschillende organen en hun onderlinge verhouding verdient vanuit het oogpunt van onafhankelijkheid, transparantie en effectiviteit aanscherping, aangezien het huidige stelsel een aantal knelpunten met zich brengt. Om deze knelpunten weg te nemen zijn enkele aanbevelingen geformuleerd.

Zo draagt de positie van de deken als enig toezichthouder binnen zijn arrondissement weliswaar bij aan de effectiviteit van het toezicht, maar is de verkiezingswijze van de deken en de mandatering van feitelijke toezichtswerkzaamheden aan leden van de raad van de orde problematisch. De deken wordt nu namelijk gekozen door de advocaten op wie hij toezicht houdt. Daarnaast zijn de raadsleden zelf ook onderwerp van toezicht. Dit is vanuit het oogpunt van onafhankelijkheid onwenselijk, ook al voorziet het systeemtoezicht door het CvT hierbij in tegenwicht om oneigenlijke beïnvloeding tegen te gaan. Ook is het wenselijk om te komen tot een wettelijke vervangingsregeling voor de dekens. Bovenstaande overwegingen leiden tot de formulering van de volgende aanbevelingen:

Aanbeveling 1 aan de wetgever: Voorzie in een andere verkiezingswijze van de lokale deken door artikel 22, tweede lid van de Aw te wijzigen.

Aanbeveling 2 aan de dekens: Maak bij de feitelijke toezichtuitoefening (al dan niet in mandaat) niet langer gebruik van de inzet van de andere leden van de raad van de orde.

Aanbeveling 3 aan de wetgever: Voorzie in een wettelijke basis voor de vervanging van de deken bij de uitoefening van zijn toezichttaken.

Ook met betrekking tot de financiering van het toezicht doen zich knelpunten voor. De huidige financieringswijze van het toezicht staat op gespannen voet met het vereiste van onafhankelijkheid, doordat de begroting door de jaarlijkse vergadering wordt vastgesteld, waardoor de onder toezicht staande advocaten (oneigenlijke) invloed kunnen uitoefenen op de hoogte van het toezichtbudget. Bovendien loopt de lokale omslag sterk uiteen tussen de arrondissementen, wat zich slecht verdraagt met het vereiste van uniformiteit.

Het dekenberaad heeft zich – deels onvoorzien – doorontwikkeld tot een belangrijk overlegovergaan van de lokale dekens waarin uniform toezichtbeleid tot stand komt en dekens toezichtactiviteiten op elkaar afstemmen. De wetgever had de bevoegdheid om toezichtbeleid vast te stellen neergelegd bij het CvT; in de praktijk heeft het CvT het opstellen van (uniform) toezichtbeleid overgelaten aan de dekens/het dekenberaad, omdat het meent dat bij hen het primaat ligt om beleid te formuleren. Complicatie hierbij is echter dat het dekenberaad geen formele wettelijke positie heeft en niet de bevoegdheid heeft om beleidsregels vast te tellen; de dekens als bevoegde bestuursorganen dienen dat ieder afzonderlijk te doen. Dit doet afbreuk aan het vereiste van uniformiteit en effectiviteit. Uit deze overwegingen komen de volgende aanbevelingen voort:

Aanbeveling 4 aan de wetgever: Schrap de bevoegdheid van het CvT om beleidsregels vast te stellen (artikel 45h van de Aw).

Aanbeveling 5 aan de wetgever: Wijs het dekenberaad aan als orgaan als bedoeld in artikel 17a in de Aw. Ken aan het dekenberaad in ieder geval de bevoegdheid toe om beleidsregels voor de uitoefening van de taken door dekens, namelijk het toezicht op de Aw, de Wwft en de klachtbehandeling. Bezie of het dekenberaad met andere taken belast kan worden. Draag er zorg voor dat de bevoegdheden van het CvT zich ook uitstrekken tot het dekenberaad.

Het formaliseren van het dekenberaad biedt ook mogelijkheden om het toezichtstelsel op een aantal punten anders in te richten, bijvoorbeeld wat betreft de financiering van het toezicht en de besluitvorming over de besteding van toezichtmiddelen, de ondersteuningsstructuren en de benoeming van de dekens.

Het CvT als systeemtoezichthouder is samengesteld uit de algemeen deken en twee Kroonleden. De samenstelling van het CvT wordt positief gewaardeerd. De rol van de algemeen deken draagt bij aan de effectiviteit van het systeemtoezicht vanwege diens expertise en kennis van de beroepsgroep. Desondanks is gebleken dat de combinatie van functies die verbonden zijn aan de positie van de algemeen deken zich slecht verdragen met de vereisten van onafhankelijkheid en transparantie. Dit leidt tot de conclusie dat de rol van de algemeen deken in het CvT zorgt voor onvoldoende functiescheiding tussen systeemtoezicht en beleidsbepaling/bestuur, maar tegelijkertijd zorgt voor de toegevoegde waarde voor het functioneren van het CvT. Deze conclusie leidt tot de volgende aanbeveling:

Aanbeveling 6 aan de wetgever: Schrap de bepaling in artikel 36a Aw dat de deken van de algemene raad voorzitter van het CvT is. Bepaal dat een lid benoemd bij koninklijk besluit optreedt als voorzitter van het CvT. Ken de aanwijzingsbevoegdheid uit artikel 45b van de Aw toe aan het CvT en niet langer aan de deken van de algemene raad.

Tot slot is geconstateerd dat de wettelijk vastgestelde procedure inzake de benoeming van Kroonleden in de praktijk niet volledig uit de verf komt. De algemene raad draagt in de praktijk telkens één kandidaat voor de benoeming voor, terwijl de Aw uitgaat van een kandidatenlijst van drie kandidaten. Daarnaast is het bijzonder te noemen dat het CvT zelf geen formele positie heeft bij het aanbevelen van nieuwe leden. Om deze procedure te verbeteren zijn de volgende aanbevelingen geformuleerd:

Aanbeveling 7 aan de algemene raad: Zet erop in dat bij volgende benoemingen van Kroonleden aan de minister een lijst van aanbeveling met drie kandidaten wordt opgesteld.

Aanbeveling 8 aan de wetgever: Bezie of het CvT zelf een stevigere positie kan krijgen bij het aanbevelen van nieuwe Kroonleden. Dit vereist een wijziging van artikel 36a, tweede lid Aw.

Werking van het toezicht in de praktijk

Het onderzoek laat zien dat het dekentoezicht in inhoudelijke zin is verbeterd. Belangrijke ontwikkeling in de afgelopen jaren is dat de toezichtcultuur is verschoven van pastoraal naar proactief, onder andere doordat het toezicht meer dan voorheen risicogestuurd plaatsvindt en meer gehandeld wordt naar aanleiding van signalen. Geconcludeerd kan worden dat ook na de inwerkingtreding van de Wpta het toezicht zich heeft doorontwikkeld. Het door de wet geïntroduceerde systeemtoezicht door het CvT heeft hierbij een belangrijke aanjagende rol gespeeld. Genoemde voorbeelden hiervan zijn onder meer de verschillende beleidsregels die zijn vastgesteld, waarmee de uniformiteit van het toezicht gebaat is, en de introductie van nieuwe toezichtsinstrumenten, die ten goede komen aan de proactiviteit en daardoor aan de effectiviteit van het toezicht. Ook heeft het met de Wpta geïntroduceerde Awb-toezichtsinstrumentarium in bescheiden mate bijgedragen aan de effectiviteit van het toezicht.

Desondanks zijn er ook enkele knelpunten gebleken. Zo zijn aanzienlijke verschillen tussen arrondissementen geconstateerd bij de inzet van de instrumenten en de aandacht die aan toezichtspeerpunten besteed wordt. Daarnaast is geconstateerd dat de omgang met klachten en het indienen van dekenbezwaren geen uniform beeld laat zien. Bovendien heeft de dossiertoetsing tijdens de kantoorbezoeken nauwelijks betrekking op de inhoudelijke kwaliteit van de dienstverlening door de advocaat. Verder valt het vanuit het oogpunt van transparantie te betreuren dat de jaarverslagen nauwelijks of niet ingaan op de effectiviteit van de geleverde toezichtsinspanningen, dus de opgetreden maatschappelijke effecten. Tot slot is geconstateerd dat de dekens nauwelijks of niet gebruik maken van de Awb-handhavingsbevoegdheden en dit instrumentarium onvoldoende effectief toepassen. De onderzoekers concluderen dat het toezicht zich verder kan ontwikkelen op het vlak van uniformiteit, effectiviteit en transparantie en hebben daartoe de volgende aanbevelingen geformuleerd:

Aanbeveling 9 aan de dekens/het dekenberaad: Ontwikkel en verbeter het toezicht, met specifieke aandacht voor de volgende onderwerpen:

- De uniforme en effectieve inzet van het financiële en Wwft-toezichtsinstrumentarium;
- Een uniforme werkwijze voor de omgang met klachten en het indienen van dekenbezwaren;
- De wijze waarop het dossieronderzoek plaatsvindt;
- De verplichting om deel te nemen aan kwaliteitstoetsen;
- De inzet van het Awb-instrumentarium, bijvoorbeeld door ontwikkeling van een tweewegenleer;
- Formuleer waar mogelijk uniformerende beleidsregels.

Aanbeveling 10 aan het CvT: Bezie in hoeverre het toezicht door de dekens en het dekenberaad op bovenstaande punten de gewenste verbeteringen laat zien.

Met betrekking tot de rol van het CvT blijkt dat het CvT een belangrijke en onmisbare aanjaagfunctie heeft vervuld bij het professionaliseren en het versterken van het dekentoezicht. Het heeft hierbij nauwelijks gebruik hoeven maken van de aan het CvT toekomende handhavingsinstrumenten; lichtere, informele interventies bleken afdoende om het toezicht in de gewenste richting te sturen. Het systeemtoezicht van het CvT voldoet in belangrijke mate aan de relevante vereisten van de wetgever en heeft zijn verwachtingen waargemaakt. Het CvT zal deze rol in de toekomst moeten blijven vervullen (zie aanbeveling 10).

Het CvT heeft naar het oordeel van de onderzoekers de terechte wens om inzage te krijgen in de door de dekens bijgehouden toezichtsdossiers. Deze inzage kan in aanvulling op de

bestaande toezichtsactiviteiten dienen als *reality check*, wat het systeemtoezicht kan versterken. De deken zouden deze individuele toezichtsdossiers – met inachtneming van de geheimhoudingsplicht – desgevraagd aan het CvT moeten verstrekken op grond van artikel 45i, tweede lid van de Aw. Aanbevolen wordt om dit toezichtsinstrument in de komende periode te ontwikkelen en te gebruiken:

Aanbeveling 11 aan het CvT: Bespreek met het dekenberaad hoe op grond van artikel 45i, tweede lid van de Aw individuele toezichtsdossiers aan het CvT verstrekt kunnen worden.

Werking van het tuchtrecht

Met de Wpta is niet beoogd wezenlijke wijzigingen aan te brengen in het tucht(proces)recht, mede omdat ten tijde van het eerste, oorspronkelijke voorstel van wet nog een Kaderwet tuchtprocesrecht werd voorbereid. Wel zijn bij de Wpta meerdere wijzigingen doorgevoerd die tot doel hadden te stimuleren dat klachten die ook door een klachten- en geschillencommissie zouden kunnen worden afgedaan en te lichte klachten niet meer bij de tuchtrechter terecht zouden komen. Het is op basis van de statistieken niet met zekerheid te stellen of dat doel is behaald.

Wat wel duidelijk is, is dat de deken een cruciale rol vervult voorafgaand aan de tuchtprocedure. De één loketgedachte die met artikel 35 Aw wordt uitgedrukt, uit zich in de praktijk onder meer door de rol van de deken bij het onderzoeken van de klacht, het bemiddelen tussen een cliënt en een advocaat en het voorlichten van de cliënt over de tuchtprocedure. De introductie van griffierechten lijkt enige invloed te hebben op de besluitvorming van klagers over het al dan niet doorzetten van de klacht bij de raden van discipline. Verhoging van het bedrag wordt niet wenselijk geacht, omdat dit raakt aan de laagdrempeligheid van de tuchtprocedure. Met het indienen van een klacht dient de klager (vooral) het algemeen belang.

Wel wordt als problematisch gezien dat de mogelijkheden om op te treden tegen misbruik van het klachtrecht klaaggedrag gebrekkig zijn, wat leidt tot een grote belasting voor de capaciteit van de tuchtcolleges en voor advocaten, terwijl dergelijke klachten geen bijdrage leveren aan de bewaking en bevordering van de kwaliteit van de beroepsuitoefening. Deze overweging heeft geleid tot de volgende aanbeveling:

Aanbeveling 12 aan de wetgever: Bezie de wenselijkheid van de introductie van de mogelijkheid om in het geval van misbruik van klachtrecht klagers te veroordelen in de kosten van de procedure.

De codificatie van de kernwaarden heeft meerwaarde gehad voor de tuchtrechtspraak. De kernwaarden zijn in tuchtrechtelijke uitspraken met name terug te zien in de motivering van de op te leggen maatregel.

De mogelijkheden om een geldboete of bij een voorwaardelijke maatregel bijzondere voorwaarden op te leggen worden door ieder tuchtcollege gemiddeld enkele keer per jaar gebruikt. De schadevergoeding kan op grond van artikel 48b, eerste lid Aw maximaal € 5.000 bedragen. Dat wordt in sommige gevallen als een te laag maximum ervaren. Aansluiting zou bijvoorbeeld kunnen worden gezocht bij de € 10.000 die de Geschillencommissie advocatuur kan toewijzen. Aanbevolen wordt om de wenselijkheid van dit voorstel te onderzoeken:

Aanbeveling 13 aan de wetgever: Bezie de wenselijkheid van het naar boven bijstellen van de maximaal toe te kennen schadevergoeding, bijvoorbeeld naar € 10.000.

Op grond van artikel 48ac Aw kan een uitspraak ook inhouden dat de advocaat wordt veroordeeld tot betaling van de proceskosten. Het draagvlak voor de proceskostenveroordeling onder advocaten lijkt verband te houden met de Wet doorberekening kosten toezicht en tuchtrecht juridische beroepen en de mate waarin advocaten worden beschermd tegen lichte klachten of misbruik van klachtbevoegdheid door klagers.

Het huidige systeem voor openbaarmaking van tuchtrechtelijke uitspraken of de opgelegde maatregelen functioneert naar tevredenheid.

Doelbereikingsevaluatie

De vraag of de door de wetgever beoogde hogere doelen, namelijk het verhogen van de kwaliteit en de integriteit van en het vertrouwen in de advocatuur en daarmee het komen tot een goede rechtsbedeling, in de praktijk zijn bereikt is om verschillende redenen slecht te beantwoorden. Een belangrijke reden is dat de jaarverslagen van de dekens en het dekenberaad nauwelijks ingaan op de vraag in hoeverre de toezichtacties hebben geleid tot deze doelen. Wel heeft de procesevaluatie geleid tot enkele bevindingen waaruit de mate van doelbereiking (indicatief) afgeleid kan worden.

Met de Wpta en de ontwikkelingen en cultuurveranderingen sinds 2012 is een evenwichtig en modern stelsel tot stand gekomen dat zeker meer dan voorheen voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid, transparantie, uniformiteit en effectiviteit ondanks enkele geconstateerde tekortkomingen. Het is aannemelijk dat deze stelselwijziging en de daarmee verbonden cultuurverandering ook hebben bijgedragen aan de kwaliteit en de integriteit van de advocatuur.

De onderzoekers erkennen dat het een lastige opgave is om de effectiviteit van de toezichtacties in kaart te brengen. Dit is nog sterker het geval voor het beoordelen van de vraag of deze toezichtsacties hebben geleid tot een verhoogde kwaliteit en integriteit van de advocatuur. Desalniettemin zien de onderzoekers mogelijkheden om meer indicatief inzicht in deze effecten te krijgen en hebben daarom de volgende aanbeveling geformuleerd:

Aanbeveling 14 aan de dekens/dekenberaad: Besteed in de verantwoording meer aandacht aan de vraag of de (preventieve) toezichtacties en de gekozen speerpunten ertoe leiden dat meer misstanden aan het licht komen en dat advocaten de normen beter en sneller naleven.

Ten slotte

Het onderzoek toont aan dat het toezicht en de toezichtscultuur zich in de afgelopen jaren in positieve richting heeft ontwikkeld, maar dat verdere verbeteringen mogelijk en noodzakelijk zijn. Hiertoe zijn aanbevelingen gedaan die er tezamen opgericht zijn om de toezichtskolom binnen de NOVA scherper af te bakenen en het toezicht door de dekens en het CvT beter en daarmee onafhankelijker te positioneren. De doorwerking van deze aangescherpte, toekomstbestendige governancestructuur kan bijdragen aan een betere en effectievere toezichtuitoefening door de dekens en het CvT en daarmee leiden tot een betere aanpak van misstanden in de advocatuur. Wel benadrukken de onderzoekers dat het van belang is om bij de betrokkenen te zoeken naar draagvlak en zorgvuldigheid te betrachten bij een eventuele wijziging van het wettelijke inrichting van het toezichtstelsel.

De innerlijke motivatie om goed toezicht te houden moet niet verloren gaan door structuurwijzigingen. Zo is de formele en informele betrokkenheid van de verschillende actoren, zoals de dekens, het steeds meer geïnstitutionaliseerde en geprofessionaliseerde dekenbe-

raad, het CvT en de NOvA, een belangrijke aanwijzing van het belang dat zij allen toekennen aan het professionaliseren van het toezicht op de advocatuur.

pro facto

www.pro-facto.nl